

Uppdraget

Hovarna dundrar mot marken och leran skvätter åt alla håll. Mina fingrar trasslar sig febrilt in i manen och jag kämpar för att inte riskera att hamna i leran. Hästarna flyger okontrollerat fram över stigen utan någon som helst tanke på att stanna och skogen viner förbi som en enda grön massa av träd och buskar. Frustandet och flåsandet från de stora kropparna blandas med den sammanbitna tystnaden från ryttarna i kampen om att ligga först.

Jag måste erkänna att jag är rädd - livrädd för att vara helt ärlig. Mitt hjärta hamrar mot insidan av bröstkorgen och det faktum att sir Dalid valde mig som ryttare övergår helt mitt förstånd. Vaderna värker efter att under en lång stund stå upp i stigbyglarna konstant och fingrarna börjar bli förlamade av fartvindens kyla och tappa sitt grepp om tyglarna. Skogen dryper av vatten från regnet igår kväll och det är farligt slirigt på den leriga stigen. Förlamad av skräck håller jag hårt i manen när hästarna passerat översta krönet och fortsätter skena i den sluttande nerförsbacken, men alla fem håller sig mirakulös på benen. Hästarnas munnar är vita av fradga, ögonen stor och uppspärade. De knappa 500 kilona häst under mig som jag döpt till Zinna är ett sto som inte låter sig besegras av de större hästarna och hon kämpar på fast jag vet att hon är lika trött som jag. Världen skakar till när vi blir ner tacklade i dikeskanten av Stefans häst som ilsket stryker öronen bakåt. Stefan blänger bak på mig och sporrar sin häst medan Zinna tvingas att bromsa för att inte gå omkull. Min sadel har glidit på sned av den tvära svängningen och jag tvingas sakta farten ytterligare för att kunna rätta till den. Fingrarna kan inte riktigt greppa om det hala lädret som är som insmört med lera och svett och jag rycker irriterat i lädertyglarna när Zinna stör mig genom att försöka springa på tvären, allt för att hinna efter de andra hästarna. Hennes buk hävs häftigt ut och in och några slingor av mitt svettiga hår har klistrat sig i mitt ansikte. Jag vet att denna vansinnesgalopp är helt meningslös eftersom det är så lång väg kvar att hästarna inte kommer orka ens en bråkdel av vägen i denna farten, men det vet inte min partner. Hon gnäggjar hysteriskt och gällt där hon dansar runt och när jag släpper henne fri från tyglarnas fasta grepp far hon som en virvelvind iväg för att hinna ikapp de andra.

Farten är vanvettig. Jag tror aldrig någonsin vi har galopperat så fort, kanske har ingen annan någonsin gjort det heller. Det känns som att falla, men varje gång vi precis ska slå i marken drar frambenen oss framåt ett språng till. Stigen smalnar av och jag ser att den kröker sig åt höger längre fram. Vi närmar oss en kurva och jag vet på förhand att den är stenig, lerig och tvär. Jag tvingar med våld ner min häst i en något långsammare galopp och undrar i mitt ofokuserade tillstånd hur många som redan gått omkull här. Jag passerar de första träden som står i svängens innerkurva och ser ett ekipage som inte skänkt svängen samma tanke som jag. Ekipaget måste ha tappat greppet och slirat in i ett av träden på ena sidan av stigen eftersom det är stora halkspår där hästen, utan resultat, försökt bromsa. Det är ingen vacker syn, väpnaren måste ha ramlat rakt in i stammen med huvudet före och ligger livlös i leran med blod i det kritvita ansiktet. Jag saktar av Zinna med ett lite för hårt tygeltag och klappar henne på halsen. Hon är så trött att hon inte orkar kämpa mot min order att bryta av till skritt. Vi skrittar spända fram till hästen som ligger en bit bort. Ena frambenet ligger i en konstig vinkel och buken är täckt med skrapår. Huvudet är blodigt och hästen rör ryckande på bakbenen när vi

kommer närmare. Jag stirrar chockat och medlidsamt på det lidande djuret som inte ens kan förmå sig att lyfta huvudet i utmattning efter galoppen och alla tidigare försök att resa på sig. Den stora hästen drar en djup suck och sluter sina ögon samtidigt som jag vänder min häst och travar stigen bortåt. Jag försöker intala mig själv att ett ekipage mindre är en fördel för mig, men det enda jag kan se när jag sluter ögonen är väpnarens blodiga ansikte och lidandet i det döende djurets ögon.

Nu återstår fyra ekipage; Stefan, Jonas, Kristoffer och jag. Men jag får inte olustkänslan ur kroppen och ryggen på min tröja är stel av torkande svett. Jag vet att jag ligger efter, eftersom jag inte ens hör de andra-skogen är tyst som i graven. Inte ens bruset från den högt porlande floden hörs och trots att jag vet att Zinna är trött så ber jag henne att öka traven. I lätttridningens rytm låter jag mig glömma omvärlden en stund och i stället fundera på hur vi ska passera nästa svårighet.

Väl framme vid floden ser jag till min förvåning att de andra ekipagen är där allihopa. Svordomar hörs över bruset från floden när ryttarna gång på gång misslyckas med att få sina hästar över floden. Jag ryser och håller med hästarna-floden är bred och strömmen stark. Minsta felsteg på den hala bottnen täckt med sten och alger leder till en ofrivillig åktur längsmed floden. Jag rider upp vid sidan av ryttarna som inte försöker ta sig ut i vattnet.

<< Hur ska vi komma över? >>

<< Inte vet jag >>, säger Eric och rycker på axlarna.

Så då sitter vi bara där och stirrar tomt ut över vattnet och skogen på andra sidan. Jag tänker på vad jag har lärt mig hos sir Dalid. En flod rinner ut i havet kommer jag ihåg, men var börjar den, och åt vilket håll ligger havet? Jag funderar och bestämmer mig för att gå uppströms, jag vet att hav inte rinner ner i floder så floden blir inte större åt det hållet i alla fall.

<< Vart ska du? >> undrar Jonas häpet.

Jag ser på honom och mitt hjärta dunkar lite fortare, jag har varit smått förälskad i Jonas sen vi var på samma turnering som väpnare, jag åt sir Dalid och han åt sir Adamhs, men det kan han omöjligt veta eftersom alla tror att jag är pojke och heter Jacob. Jag ser på hans ljusbruna hår och gröna ögon och ser antagligen ut som ett fån i ansiktet.

<< Ehh... jag ska bara... ner, nej jag menar upp för floden >>, stammar jag generat, antagligen röd om kinderna. Varför kan jag aldrig uppföra mig normalt?

<< Okej, vi stannar här >>, avgör Stefan och ger mig en iskall blick. Han har aldrig gillat mig.

Jag ser mig besviket över axeln när jag travar upp för flodkanten. Jag trodde, eller hade hoppats på, att åtminstone Jonas skulle följa med.

När jag kommer en bit upp för floden märker jag till min glädje att floden blir smalare ju längre upp man kommer, det kommer små rännilar med vatten inifrån skogen och alla förenar sig med den nu smala floden. Här kan hästarna lätt komma

över utan risk för att bli tagna av strömmen. Jag uppskattar att det är ungefär åtta famn över till andra sidan och någon fot djupt. Min första tanke är att galoppa så fort jag bara kan, det är mer än halvvägs kvar i tävlingen, men de andra kan bli fast länge vid floden. Fast att jag vet att ingen av de andra tre deltagarna ens skulle tänka tanken att vissa den bättre vägen över, så är det precis det jag gör. Jag sliter av en liten bit från tröjärmen och knyter fast i den närmaste grenen, innan jag skänklar på för att komma tillbaka till de andra så fort som möjligt. Jag skymtar två gestalter en bit fram, Jonas och Kristoffer. Men var är Stefan? I samma stund hör jag ett gällt gnäggande en bit längre bort. Jag skyndar ner för att kolla vad som hänt, och ser att Stefan har tagit sig halvvägs igenom floden. Men nu vill inte hans häst alls, och den står skrämt och med ena framhoven. Jag sporrar på Zinna som motvilligt tar ett steg närmre floden. Men i och med att Stefan redan står där ute så går det en smula lättare.

Om det var lättnad eller förvåning när jag klarat mig ut, det vet jag inte. Men nu skulle vi tillbaka också. Och så stressad som han häst, Oxana, är så kan det bli svårare att komma tillbaka. Jag lyckas greppa Oxanas tygel, och vi vänder om. Utan att jag hinner reagera så tar hon ett stort hopp för att snabbare komma upp på land, jag har inte en chans att hinna få loss trasset av tyglar som jag har runt armen. Jag flyger i en stor båge över Stefans häst och hamnar i vattnet. Mellan mina ögonfransar ser jag att alla kommit upp på fast mark igen, alla utom jag. Smärtan i min handled är oändlig och jag vet inte vad jag ska ta mig till, med mina sista krafter försöker jag ta mig upp, fast utan resultat. Istället faller jag tillbaka ner i vattnet, mitt huvud landar på en sten och allting svartnar framför mina ögon.

<< Jacob! >> Rösten låter hes, som om den har skrikigt länge nu.

Mina ögon öppnas sakta och jag ser upp, Jonas. Utan att tänka kastar jag mig runt halsen på honom. Men det tar bara en bråkdelens sekund innan det går upp för mig att jag fortfarande är kille. Så jag drar snabbt tillbaka armarna och kollar ner. Han flinar lite men blir snabbt allvarlig igen.

<< Hur är det? Du svimmade och din hand ser lite sned ut. >>

Jag mumlar till svar att vi måste fortsätta, att jag hittat en väg över längre upp. Så jag reser mig igen, fast jag egentligen skulle vilja skrika rakt ut av smärta. Och att komma upp på häst ryggen igen känns plötsligt som det svåraste som finns. Men Jonas ser min tvekan och säger att han kan kasta upp mig. Han hade antagligen trott att jag var tyngre, för jag flyger en bra bit ovanför sadeln.

<< Du var inte så tung du! >>

I ler lite osäkert till svar, för vad ska jag egentligen säga?

<< Om bara några hundra meter kan vi gå över. Det är verken strömt eller så brett. >>

Alla fyra skritar bredvid varandra och det är ingen av hästarna som har något problem med att komma över floden. Men här delar sig vägen i två.

<< Det är trötts allt fortfarande en tävling, så om jag och Kristoffer tar den här vägen kan ni två rida den andra. >> säger Stefan.

Jag förstår själv att jag inte har en chans mot de tre, nu när jag bara har en hand. Till och med Jonas sätter hälarna i sin häst och galopperar iväg. Fast att jag också skulle ha velat vinna, blir jag lite upprörd över att han sticker iväg. Men jag fortsätter skriten och låter Zinna pusta ut lite.

Skogen har blivit tyst igen, och Zinnas huvud är sänkt. Hon frustar till och slänger med huvudet för att jag ska lossa på tyglarna ytterligare lite.

När vi gått så ett tag hör jag ett prasslande ljud inifrån en buske, precis bredvid den lilla vägen. Jag böjer mig fram för att kolla om jag ser något, men tydligen gör Zinna det för hon kastar sig iväg i sken. I början försöker jag hålla mig manen, men jag glider längre och längre bak och jag inser att jag inte kommer kunna hålla mig kvar länge till med min skadade handled. Så jag försöker få loss tyglarna från händerna, men istället tappar jag gräppet helt! Helt okontrollerat flyger jag ner mot marken. Fast då är fortfarande min ena fot i stigbyggen, och det är omöjligt att få ut den. Jag släppas efter och jag vet inte vad jag ska ta mig till, bakom hästen med en skadad handled och sesutom sitter jag helt fast också. Men plötsligt kommer ett kraftigt stop och jag glider ner helt på marken. Ett rådjur står mitt på vägen, men de springer inte iväg. Jag sätter mig lite upp och lockar på den, och med osäkra steg kommer den närmare och närmare. Jag ler lite, men just nu orkar jag ingenting. Hasande drar jag mig fram till en trädstam och lutar mig lite mot den. Jag kollar så Zinna inte springer iväg, hon står och betar en bit bort. Allt är lugnt igen och jag sluter ögonen för att vila, bara lite lite.

Efter en stund öppnar jag ögonen, jag kollar mig trött omkring. Zinna står där, men rådjuret måste ha sprungit iväg. Då slår det mig, det har blivit mörkt ute! Jag måste ha somnat en stund. Inte bra! Med nöd och näppe lyckas jag dra mig upp på hästryggen för att trava vidare. Men det dröjer inte länge tills jag hör något i vägkanten igen, nej! Men den här gången är det inget som skrämmar Zinna, istället börjar hon gnägga. Jag kisar in bland träden och ser att Jonas och Accent stå där inne.

<< Hon har fastnat i tagarna! Kan du inte hjälpa mig få ut honom? >>

Jag funderar lite, han red ju bara ifrån mig innan när det var jag som behövde hjälp, så vad hindrar det mig från att göra det nu?

<< Varför skulle jag hjälpa dig när du bara red iväg från mig innan? >>

<< Förlåt! Det var dumt, jag förstår, men om jag lovar att låta dig vinna? >>

Men tyvärr kan jag inte bara strunta i de och rida vidare, speciellt inte när de är Jonas. Så jag hoppar av och vi lyckas få ut honom. Jag konstaterar att Accent mår bra, det är bara några små rivsår på benen, bara ytliga, ingen fara alltså.

<< Super schyst! Tack Jacob. >>

Såklart kan jag inte låta bli att le, så typiskt mig! Men vi fortsätter ritten i sakta galopp.

<< Du vet att det andra hållet är minst dubbelt så långt, va? >> säger han med ett litet flin.

Då kanske vi har en chans att vinna? Kanske.

För att vara helt säkra på att Accent inte fått någon skada skrittar vi en liten bit först. Men hon pinnar på som vanligt utan klagomål. När vi precis ska börja galoppa hoppar en stor mörkbrun björn fram någon meter bakom dom. Hästarna kastar sig förfärat åt sidan men börjar sedan skena. Vi klamrar oss fast rädda för att trilla av och bli middag åt björnen. Men jag hade aldrig trott att en björn kunde vara så snabb, den ligger tätt in på bakom hela tiden och jag kan inte låta bli att kolla på den. Den kommer närmare och närmare...

Plötsligt försvinner marken under mig och jag flyger vidare. Jag förstår först inte vad som hänt, men sen hör jag ett skrik. Zinna har gått omkull och björnen är redan över henne, den har bitit henne och blodet bara rinner ner från det enorma såret. Utan att jag hinner hindra det börjar tårarna spruta. Jag skriker, jag vet inte längre vad jag ska ta mig till. Men Zinna är döende, och jag kan se att det inte kommer gå att rädda. Det är bättre att hon dör nu än att hon ligger och lider, men ändå kan jag inte sluta gråta och skrika. Jonas står chockad bredvid sin häst.

*

Jag vet inte vad jag ska ta mig till, han står bara och skriker. Vi kan inte bara stå och vänta på att något ska hända, vi måste vidare. Så jag börjar långsamt gå mot Jacob, men innan jag hinner fram ser björnen upp. De mörka ögonen borrar sig igenom min blick, så jag stannar för att inte göra den irriterad. Jag sneglar på Jacob, han står fortfarande och skriker och är helt röd i ansiktet av utmattning. Han måste sluta, annars kommer björnen komma närmare än den redan är. Långsamt öppnar jag munnen för att säga till honom att han måste dämpa sig, bara lite... Men jag hinner inte göra något, för i nästa sekund är björnen över honom. Jag tjuter till, tar ett hopp upp i sadelen och med mitt svärd kommer jag dundrade mot björnen. Slaget blir perfekt! Det skär rakt in mot hjärtat och den ylar till, innan den faller ihop. Den's blod sipprar ut till en pöl på marken och blandar sig med Zinnas och Jacob. Först nu lägger jag märke till att björnen hunnit riva upp ett långt djupt sår i bröstet på honom. Helt vit i ansiktet ligger han där och håller om sitt sår. Jag slänger mig ner bredvid och börjar lirka av honom tröjan, detta måste lindas snabbt, annars kommer han förlora för mycket blod.

Halvt medvetlös skakar han på huvudet, och försöker göra motstånd. Jag förstår ingenting. Hur kan han inte vilja ha hjälp? Det kanske gör så ont att det går på automatik? Jag chansar på det, men om jag inte gör någonting åt såret... Ja, jag vill inte ens tänka tanken! Så jag fortsätter, men ett bandars är redan virat runt bröstet. Jacob kanske har en skada där sen tidigare? Jag måste låsa lite på det för att kunna dra en ny ren tygremsa runt det blödande såret. Men jag hejdar mig, plötsligt faller alla bitar på plats.

Varför han var så lätt, kramen vid floden, bandarsett... Mitt huvud snurrar, men jag har inte mycket tid på mig. Fast den inte är så mycket renare så är min tröja i alla fall hel, så jag drar den över huvudet på honom, eller henne rättare sagt. Accent står bara några steg bort, så jag lyfter upp henne i famnen och bär bort henne. Jag lyckas hoppa upp på hans rygg med henne i famnen, innan jag lägger henne i mitt knä. För att inte ramla av lägger hon armarna runt mig, jag ler lite sorgset. Med skänklarna i sidan rider vi fram i lätt galopp, fast det bara är någon kilometer kvar känns det som år.

Accent snubblar till och hon tjuter till av smärta. Snabbt saktar jag av till skritt för att se till så hon mår bra, eller ja, okej kanske man ska säga. Hennes stora blå ögon kollar rakt in i mina, innan jag hinner fatta vad jag gör kysser jag henne rakt på läpparna.

<< Äntligen... >> mumlar hon innan hon somnar in igen.

Jag kollar upp och ser ett svagt ljus längre fram, målet. På nytt fattar jag galopp medan jag håller ett stadigt tag om henne.

Så fort skogen öppnar sig ser jag sir Dalid och sir Adamhs komma springande. De börjar fråga vad som egentligen har hänt. Det är svårt, men jag får fram hela historien och man kan inte undgå att se att de är chockade.

Några tar hand om Accent medan ett par sjukvårdare försöker hjälpa henne att få tillbaka medvetandet. De ber mig att ta det lugnt och lägga mig och vila ett tag. Men hur skulle jag kunna göra det? Nej jag går hellre ut en liten runda, men det mest velande fram och tillbaka ute på gårdsplanen. Efter en stund kommer några och börjar gräva under ett träd, de gör ett stort djupt hål. Jag kollar lite konstigt på de och börjar sedan gå åt andra hållet istället. Just nu vill jag bara vara för mig själv, eller ännu hellre, med henne.

Jag har varit helt inne i min egen värld, så när jag vaknar upptäcker jag att det har gått flera timmar. Benen bara springer under mig, jag måste få vet! Flåsande kommer jag fram och ser en liten flock med människor stå vid trädets tidigare grävt vid. Jag rusar fram och frågar vad de håller på med.

<< Har hon vaknat än? Var är hon? >>

De kollar ner med medlidsamma blickar, och jag förstår direkt att det inte är som det ska.

<< Jo Jonas, det här kan vara lite tungt att höra, vi är ledsna. Men hon hade redan tappat för mycket blod och... >> Sir Adamhs tystnade.

Nu fattade jag vad groppen var till, de hade redan begravt henne, hon var redan borta.

<< Vi tänkte att hon ville va med den som hon hade kämpat så hårt med, så när vi hittade Zinna i skogen begravde vi henne i samma grav. >> försökte sir Dalid.

Men jag blev inte gladare, hon var borta, för alltid. Jag sjönk ner bredvid trädets, jag kunde inte längre hålla inne tårarna. Jag lät de bara rinna och rinna tills jag kände mig helt tom.

<< Jag fick inte ens veta hennes namn... >>

Slut